

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 85 0 К 108617 24 Кж
Добој, 10.06.2025. године

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија Азмире Мејрушић, као предсједника вијећа, Маријане Лазић Миладиновић и Јелене Филиповић, као чланова вијећа, уз учешће Снежане Јаћимовић, као записничара, у кривичном предмету против оптужених С.К., због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске, М.Н., Д.С., С.Ж. и Н.Г., због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног јавног тужиоца у Добоју, против пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 108617 22 К од 24.06.2024. године, на сједници вијећа одржаној дана 10.06.2025. године, донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Дјелимично се уважава жалба Окружног јавног тужиоца у Добоју, пресуда Основног суда у Добоју број 85 0 К 108617 22 К од 24.06.2024. године се укида у односу на оптуженог С.К. и у том дијелу предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење, док у преосталом дијелу првостепена пресуда, остаје неизмијењена.

Образложење

Првостепеном пресудом оптужени С.К., М.Н., Д.С., С.Ж. и Н.Г. су на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ослобођени од оптужбе да су у вријеме, на мјесту и на начин описан у изреци те пресуде, учинили и то С.К. кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске, а остали оптужени кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске у вези са чланом 37. кривичног законика републике Српске. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док је оштећени ЈЗУ Дом здравља у Д. са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против те пресуде жалбу је у законском року изјавио Окружни јавни тужилац Добоју због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са приједлогом да се побијана пресуда укине и врати првостепеном суду на поновно суђење, или да побијану пресуду преиначи и оптужене огласи кривим, или да побијану пресуду укине, одржи главни претрес, те оптужене огласи кривим.

У одговору на жалбу бранилац оптужених Драган Радовић, адвокат из Добоја предложио је да Окружни суд у Добоју, жалбу тужиоца одбије као неосновану и потврди првостепену пресуду, те је затражио да сви оптужени буду обавијештени о сједници другостепеног вијећа.

На сједницу другостепеног вијећа одржаној дана 10.06.2025. године, тужилац није приступио, иако је о истој уредно обавијештен, док је бранилац оптужених у цјелости остао код свих навода из одговора на жалбу, са којим наводима су се сложили и сви оптужени који су приступили на јавни дио сједнице другостепеног вијећа.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Основани су приговори жалбе тужиоца који указују да је првостепени суд у конкретном случају извео погрешан закључак да оптужба није доказала да је оптужени К. учинио кривично дјело које му се ставља на терет, а из разлога што је нашао да се Уредба о накнадама за службена путовања у земљи и иностранству за запослене у јавном сектору Републике Српске („Службени гласник РС“, број 73/10)- у даљем тексту-Уредба, не односи на службена путовања запослених у ЈЗУ „Дом здравља“ Д., те да сходно томе пропуштајући да поступи по одредбама Уредбе као бланкетног прописа оптужени К. и није могао учинити кривично дјело које му се ставља на терет.

Са друге стране овај суд цијени да нису основани приговори жалиоца којима се оспорава закључак побијане пресуде у погледу постојања предметног кривичног дјела на страни оптужених М.Н., Д.С., С.Ж. и Н.Г..

Наиме, из образложења побијане пресуде произилази да је првостепени суд ослободио оптуженог С.К. од оптужбе за кривично дјело из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске, јер је на основу изведених доказа на које се у образложењу пресуде позива, утврдио да се оптуженом К. не може ставити на терет поступање супротно Уредби, јер се предметна Уредба не односи на службена путовања запослених у ЈЗУ „Дом здравља“ Д., имајући у виду да се не ради о установи чији је оснивач Република (када би се предметна Уредба примјењивала), већ о установи чији је оснивач Скупштина Града Д.1., а како се ради о бланкетном пропису који се у конкретном случају не може ни примијенити, то је на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС услијед недостатка доказа оптуженог и ослободио од оптужбе за предметно кривично дјело. Са друге стране преостали оптужени су ослобођени од оптужбе за кривично дјело из члана 315. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, по истом основу из члана 298. тачка в) ЗКП РС уз образложење да у посебним условима наведеним на Јавном конкурс није тражено да кандидат има најмање 5 година радног искуства у струци по стицању прописане стручне спреме, него је тражено да има најмање пет година радног искуства у траженом степену образовања, те оптужени од 2-4 нису погрешно утврдили да оптужени С.К. испуњава посебне услове из Јавног конкурса за именовање на мјесто директора ЈЗУ Дом здравља Д., објављеног у Службеном гласнику РС од дана 22.01.2018. године, а како се то тврди оптужницом, јер исти има најмање 5 година радног искуства у „траженом степену образовања“, управо како је Јавним конкурсном и тражено.

Оваква утврђења и закључке првостепеног суда, када је у питању кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске у односу на оптуженог С.К. приговори жалбе тужиоца доводе у озбиљну сумњу.

Жалба тужиоца с правом указује на погрешан закључак првостепеног суда да предметно кривично дјело представља дјело са бланкетном диспозицијом, па погрешно полазећи од те премисе, како је утврдио да се предметна Уредба не односи на Установе чији је

оснивач Скупштина града, па тако ни на ЈЗУ Дом здравља у Д., то није правилно оцијенио, нити је уопште довео у међусобну везу доказе на које се позива у свом образложењу, а који се тичу радњи предузетих од стране оптуженог К. у својству директора ЈЗУ Дом здравља у Д. у ангажовању службеног возила и возача у сврху превоза његове супруге у иностранство, која није запосленик ЈЗУ Дом здравља Д., нити наведено путовање има карактер „службеног“, чиме је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС, а што је било од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Наиме, кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске није кривично дјело са бланкетном диспозицијом и истим се штити исправност, цјелисходност, благовременост, ефикасност и законитост у раду државних органа који врше јавна овлашћења и других органа који врше јавна овлашћења, односно дужност одговорних лица, како би се очувало повјерење грађана у правни поредак и правну државу, при чему циљ учинилаца ових кривичних дјела није да повриједе или угрозе службену дужност, већ да на тај начин за себе или другог прибаве корист или да нанесу штету другом која може бити имовинског или неимовинског карактера или да теже повриједе право другог физичког или правног лица, док се сама радња извршења ових кривичних дјела предузима у вршењу службене дужности или у вези са вршењем службене дужности и обухвата низ најразличитијих понашања у вршењу службене дужности. Из свега реченог произилази да предметно кривично дјело није дјело са бланкетном диспозицијом.

Дакле, супротно утврђењу првостепеног суда, сама чињеница да није доказано да се предметна Уредба односи и на ЈЗУ Дом здравља у Д. чији је директор оптужени у инкриминисано вријеме, не искључује и његову кривичну одговорност за кривично дјело које му се ставља на терет, при чему првостепени суд занемарује преостали доказни материјал који управо потврђује и чињеничне наводе оптужнице, када је у питању кривично дјело из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске које се оптуженом К. ставља на терет.

Са друге стране у односу на оптужене од 2-4 због кривичног дјела злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, жалба жалиоца не доводи у питање закључак првостепене пресуде да проведеним доказима није доказано да су оптужени од 2-4 учинили ово кривично дјело на начин описан у оптужници, ван разумне сумње. Наиме, правилно првостепени суд утврђује да се у радњама оптужених М.Н., Д.С., С.Ж. и Н.Г. не стичу битна обиљежја предметног кривичног дјела и о томе на странама 22, 23 и 24. образложења побијане пресуде даје о свему правно утемељено образложење које прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на исто. Наиме, и по оцјени овог суда у објављеном Јавном конкурс у није тражено радно искуство у струци, како то правилно закључује и првостепени суд, већ је тражено „најмање 5 година радног искуства у траженом степену образовања“. Очигледно је да је формулација из предметног Јавног конкурса нонсенс којим се испословало да на мјесто директора Дома здравља може бити изабран и дипломирани економист, без економског искуства, али прихватањем такве пријаве од стране конкурсне комисије (која није одређивала услове Јавног конкурса, већ је то чинила друга Комисија), чији су оптужени од 2-4 чланови нису прекршени услови Јавног конкурса.

Дакле, када је у питању кривично дјело злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 315. став 1. КЗ РС на страни оптуженог К. првостепени суд је све проведене

доказе морао цијенити савјесно појединачно и у вези са осталим доказима, а не базирати се само на Уредбу, те утврђивати њену примјењивост, односно непримјењивост на конкретан случај, те на основу такве оцјене доказа извести закључак да ли је одређена чињеница доказана, или није што би се одразило на извођење правилног и потпуног закључка о одлучним чињеницама.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 329. став 3. у вези са ставом 1. тачка а) ЗКП РС, дјелимично уважио жалбу тужиоца, те дјелимично укинуо побијану пресуду у односу на оптуженог С.К. и предмет вратио истом суду на поновно суђење, док је у преосталом дијелу пресуда остала неизмијењена.

На поновном суђењу суд ће поступити у складу са одредбом члана 331. став 4. ЗКП РС, те ће изведене доказе, подвргнути критичкој анализи и оцјени на начин прописан одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, те ће на основу резултата, до којих на основу такве оцјене доказа дође, донијети нову и на закону засновану пресуду.

Записничар,
Снежана Јаћимовић

Предсједник вијећа
Азмира Мејрушић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић